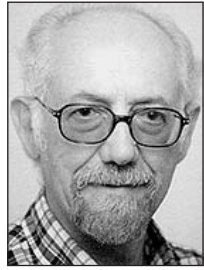

Krigen skaber terror

Af **Holger Lomholt**
amtsformand og folketingskandidat for SF,
Faaborgvej 432, Odense SV

IRAK: Efter terrorbomberne i London siger Lars Løkke Rasmussen, næstformand i Venstre, (Stiftstidende 13. juli) at Danmark ikke skal bøje sig og trække de danske tropper hjem fra Irak. Jeg minder om, at et væsentligt påskud

for interventionen i Irak var bekæmpelse af terror.

Men antallet af terroraktioner i Irak og i lande forbundet med besættelseskrigen er steget kraftigt siden. Terrortruslen er nu også udstrakt til Danmark.

Næsten hver dag bringer rapporter om selvmordsbomber i Irak og amerikanske modaktioner med mange civile ofre. Det har indtil nu kostet over 100.000 civile irakere og næsten 1800 amerikanske soldater livet.

Samtidig fungerer den irakiske økonomi dårligere end før besættelsen. Olieproduktionen er lavere på grund af sabotage. Genopbygningen står i stampe på grund manglende sikkerhed og kor-

ruption. Borgerkrig mellem landets religiøse grupper truer.

SF advarede før krigen om, at den ville skabe mere terror, kaos og fare for borgerkrig.

Regeringerne i USA, England og Danmark må trække deres besættelsestropper ud til fordel for en FN-styret løsning. FN kan skabe langt større opbakning og er bedre til at styre kriser og genopbygning end USA.

Danmark bør annoncere sin tilbagetrækning snarest og dermed lægge pres på USA og England.

Sådan kan vi være med til at modvirke det terrormarerid, verden nu er udsat for.

Umoden tænkning

Af **Simon Espersen**
cand.scient.pol., MarkedsCentret,
Fruebjergvej 3,
København Ø

KLIMÆNDRINGER: Læserebrevs-kribent Bjørn Holmskjold gav i *Fyens Stiftstidende* den 9. juli udtryk for sin frustration over alverdens globale problemstillinger og disses modsatrettede karakter: På den ene side står det, som Bjørn Holmskjold kalder for "overbefolkning" (formentlig ham selv undtaget). På den anden side det, han til-

syneladende ser som værende naturens ret til at forblive af mennesket uforandret - jf. hans frustration over den ineffektive klimapolitik.

I sit indlæg ender det med, at Bjørn Holmskjold tager stilling til fordel for naturen på bekostning af den del af menneskeheden, han mener, er "overskydende". Således skal vi helt i overensstemmelse med ideologien bag Kyoto-aftalen reducere den økonomiske vækst for at begrænse menneskets indflydelse på naturen - herunder klimaet.

"Klimaændringerne er en realitet", skriver Bjørn Holmskjold. Det er korrekt. Imidlertid har klimaændringer altid været en realitet. Livet, naturen og klimaet er - og har altid været - dynamisk og uforudsigeligt foranderligt. Problemet er ikke, at klimaet forandrer sig, men at vi som følge af økobevegelsens efterhånden permanente

skræmmekampagne har glemt at dette altid har været tilfældet. Samtidig er vi blevet forledt til at tro, at enhver menneskelig påvirkning af naturen skulle være af det onde. Imidlertid er et varmere klima langt mere at foretrække end et koldere. Der findes ydermere en række positive konsekvenser af en øget mængde CO₂ - for såvel dyre- og planteliv. Dem skriver pressen bare aldrig om.

Holmskjolds regnestykke handler således om færre og/eller fattigere mennesker, men et for ham "bedre", d.v.s. et af mennesker upåvirket, miljø.

Den globale gennemsnitstemperatur i dag svarer i øvrigt til gennemsnitstemperaturen på Jesu tid. For 2000 år siden var der bare intet fremskridt eller nogen mærkbar vækst for dommedagsprofeter, som Bjørn Holmskjold at se sig vred på.

Sandheden skal frem

Af **Flemming Jørn Nielsen**
oksenbjergvej 36, Svendborg

UDLÆNDINGESTYRELSEN: Nu, hvor udlændingestyrelsen selvforskyldt er kommet i Folketingets ombudsmands og dermed i offentlighedens søgelys, synes jeg, at hele sandheden skal frem, og jeg er overbevist om, at der er mange ud over det ganske land, der har mængder af sandheder om sagsbehandling og forretningsgang i denne styrelse at berette om.

Denne styrelse har artet sig som en stat i staten, og vel at mærke som en enevældig stat. Og klienterne - flygtninge og indvandrere såvel som de frivillige og professionelle danskere, der har påtaget sig eller

haft til opgave at bistå disse almindeligvis ulykkelige mennesker til at få fodfæste i det danske samfund - har følt sig tvunget til høfligt og respektfuldt at følge styrelsens forhandlingsmonster og -forhalingstider. Der skulle egentlig have stået forhandlingsstider, men når det kan tage op til halvandet år at få svar på en anmodning, en begæring, en ansøgning, så kan man ikke tale om et normalt forhandlingsforløb. Så må man anse det for forhaling.

Hvis man mener, at et problem måtte kunne afklares ved en telefonopringning, så vil man, hvis man kommer igennem til telefonsvareren, få at vide, at man er nr. 21 i køen. Sådan noget som et direkte telefonnummer til en sagsbehandler er ikke opfundet i Ryesgade endnu.

Altså vælger man den skriftlige vej. At vente to måneder på svar på en e-mail er for intet at regne. Men så kan man heller ikke være sikker på at få svar på det, man har spurgt om. Hvis man så insisterer på at få et svar med indhold inden en vis tidsfrist,

så kan man være sikker på overhovedet ikke at få noget svar. Og så må man følge forretningsordenen og indklage styrelsen for ministeriet. Og så går tiden.

En flygtning på 68 år går på fjerde år rundt og er 60 år på dansk. Styrelsen har ikke den fornødne ekspertise til at oversætte hans dokumentation til dansk og den muslimske kalender til vestlig kalender! Han skal have nogen til at sætte styrelsen på plads. Og så går tiden.

Og man fornemmer i hvor høj grad, mange flygtninge er prisgivet, hvis de ikke har en dansk mentor til at køre deres sag over for styrelsen. Megen tid kunne have været sparet, hvis styrelsen fra begyndelsen havde forstået sin opgave og havde haft den fornødne ekspertise. Som det har fungeret på det seneste, er styrelsen en af de største forhindringer for integration af flygtninge/indvandrere. En ny ledelse er yderst påkrævet.

Men med Folketingets ombudsmand som medspiller håber jeg, vi alle kan gå lysere tider i møde.

Dømt uden offer

Af **Heidi Ruppert**
Poppelvej 16, Odense M

KAMERAOVERVÅGNING: Ærligt talt, hvad skulle der ske ved at blive filmet, når man går en tur på gaden? Har du rent mel i posen, kan du da være ligeglad.

Jeg er netop hjemvendt fra et år i London, og jeg har aldrig haft et problem med at færdes i Westminster, på Piccadilly Circus, Soho eller andre steder, fordi der var et kamera. Det øger trykningen, og jeg vil varmt anbefale systemet til de danske politikere.

Men de er nogle kyllinger, der snakker om privatlivets fred og om risiko for misbrug. Jeg forstår ikke, hvad det er, der kræver? Kameraerne er jo kun sat op til folks egen sik-

kerhed og for, at man kan bekæmpe kriminaliteten. Og ja, det kan misbruges - men alt kan misbruges.

Argumentet for indføring af større overvågning skal dog ikke være terrorbekæmpelse. Vil en terrorist sprede terror, vil han gøre det uanset kamera eller ej. I stedet bør man fokusere på den daglige kriminalitet og den gode effekt, som kameraerne vil have på dette.

I England havde man her i foråret den første sag af sin slags, hvor en mand blev dømt for voldtægt, uden at man har været i stand til at finde offeret. Men man havde ham på kamera, og kun ti minutter efter sin ugering var han anholdt af politiet.

Er dette ikke argument nok?

Kronik

19. JULI 2005

Sangen der skulle skrives

PETER OLESEN

Er det muligt at være kunstner på et højt plan uden at tage stilling til tidens brændende spørgsmål? Det problem fik U2 at føle, og resultatet blev "Sunday Bloody Sunday".

Vi kommer altså fra republikken Irland og ikke det engelske Nordirland. Og bare fordi vi er et irsk band, betyder det ikke, at vi er influeret eller berørt af de daglige realiteter omkring konflikten i Nordirland. På denne kontante facon affejede forsanger Bono kritikken fra flere medier af, at U2 ikke skrev om- og forholdt sig til konflikten i den nordlige del af landet.

Et samfund, der har tradition for at opdele folk i forhold til deres tro i et land, der er så uløseligt forbundet med religion, blev det nærmest anset for utopi, hvis et dengang ungt og fremadstormende band som U2 ikke skulle give sin mening til kende.

Men nej. Selv om U2 var imod grænser og territorier, var de mennesker først, irere dernæst, og de nægtede at falde ned i huller ved at skrive om et emne, som egentlig ikke

rørte dem, fordi det var forventet af dem. Hed det sig i 1980.

JO LÆNGERE væk fra Irland, U2 kom i forbindelse med deres koncerter, jo sværere skulle det dog hurtig vise sig for dem at distancere sig fra konflikten derhjemme. Tingene blev nemlig sat på spidsen under deres turneer i USA, hvor eksil-irere tog den fredsagterende gruppe til indtægt for noget, den på ingen måde kunne acceptere og stå inde for.

Det drejede sig om IRA, Den irske republikanske hærs parole om en væbnet kamp som vejen til et forenet Irland. Gruppen kæmpede bravt mod denne infiltrering, som da den i 1981 aflyste sin medvirken til den irske nationaldag i New York, da det kom frem, at dagens festligheder var et skalkeskjul for en mindehøjtidelighed for Bobby Sands.

Sands havde været medlem af den militante floj af IRA. Han var død efter en sultestrejke i det berygtede Maze-fængsel i Belfast, og blandt eksil-irerne havde han opnået martyrstatus.

DET VAR ikke første gang, at U2 stiftede bekendtskab med denne nidkære opførsel fra irere, der var bosat langt hjemmefra. Tværtimod.

Overalt hvor de kom i USA, blev de uløseligt kædet sammen med viljen til en væbnet revolution for et forenet Irland, og alle midler blev for-

svar kom til at hedde "Sunday Bloody Sunday" og var det første nummer på albummet *War* fra 1983.

De begivenheder, der dannede baggrunden for sangen, er ætset ind i Irlands problematiske kolonihistorie. Vi skriver 1972, da en treårig periode med betegnelsen "The Troubles" eskalerede søndag den 30. januar. I årene forinden havde der været så meget uro mellem katolikker og protestanter, hvilket resulterede i en egentlig separation. 1500 katolske og 300 protestantiske familier måtte skifte bopæl af frygt for vold og repressalier.

Den 30. januar samlede 10.000 sig i den nordiske by Derry for at deltage i en borgerrettigheds-march i protest mod, at folk under ubegrundet mistanke for terror uden rettergang blev sat i fængsel og tortureret.

Uden varsel og i et angiveligt selvforsvar åbnede faldskærmstropper fra den britiske hær ild, men der fandtes ingen våben i demonstrationen. Resultatet blev 14 dræbte katolikker og yderligere 14 alvorligt sårede.

Omstændighederne bag denne aktion blev aldrig fuldt opklaret, og begivenheden står tilbage som et åbent sår i landets historie

FOR ET IRSK band var det at skrive en sang med denne referenceramme et dristigt foretagende. "Sunday Bloody Sunday" skulle blive den af deres sange, der fremtvang den stærkeste respons, de stærkeste følelser og de største misforståelser.

Tekstens tema kredede om de folk, hvis rodder gennem generationer var lænket til et had mod hinanden på grund af religion. Det, Irland virkelig havde brug for, var at begynde på en frisk. "How long must we sing this song" var U2's vrede svar.

Sangen betød imidlertid, at U2 kom til at manøvrere igennem et minefelt. Igen blev de taget til indtægt for noget, de ikke kunne stå inde for, nemlig at de i sangen havde taget parti for enten katolikkerne eller protestanterne.

U2 nægtede dette. De fastholdt i stedet, at det drejede sig om, at humaniteten skulle vinde over pistolen, og understregede vigtigheden af at gøre op med accepten af, at vold var en legitim grund til at opnå målet.

Sangen fremmanede billeder af familier, der blev opløst, smadrede flasker og lig i gaderne, det indholdslose i de væbnede kampe og det forgiftede had, der prægede begge grupper.

Til koncerterne blev Bono nødt til at erklære, at "Sunday Bloody Sunday" hverken var en rebelsang eller en republikansk sang, men i stedet en sang, der appellerede til, at man glemte fortiden og i stedet koncentrerede sig om en ny fredfyldt fremtid.

NETOP vigtigheden af at forsøge en nuancering af problemerne var en lærdom, Bono om ikke fra guggestadiet så fra barnsben havde måttet drage. Han var nemlig barn af et blandet ægteskab. Hans far Bobby var katolik og moderen Iris protestant.

Bono blev opdraget i den protestantiske tro og gik i kirke hver søndag med sin mor, mens faderen gik til messe. Den konstitutionelle splittelse mellem protestanter og katolikker var grobund for dyb forvirring for Bono. Det at tilhøre en bestemt tro, simpelt hen fordi, du er født i den, giver ingen mening for én, der er født ind i to forskellige måder at tilbede gud på.

"Sunday Bloody Sunday" er 22 år efter udgivelsen stadig aktuel og en fast del af U2's sætliste. Introduktionen til sangen plejer at kredse om en generel appel mod universel krig, vold og terror. Det blev senest understreget, da U2 torsdag den 7. juli gik på scenen i Berlin, og Bono udtrykte stor sorg over det hensynsløse, der var sket i London tidligere på dagen.

"No more", var det rungende svar fra publikum.

● Peter Olesen, Jens Benzonsgade 50, Odense C, er lærer.
● U2 gæstespiller i København den 31. juli.

Fyens Stiftstidende

DEBAT

REDAKTØRER:
Jørgen Aldrich
65 45 51 78
Martin Mortensen
65 45 51 75

FAX: 65 45 51 79

E-MAIL: debat@fyens.dk
Husk navn og postadresse.

DISKETTE: Send print med.

POST:
Fyens Stiftstidende,
Debatredaktionen,
Postboks 236,
5100 Odense C

Angiv altid navn og adresse. Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte indsendte indlæg. "Kort sagt" må fylde højst 50 ord, et almindeligt læserbrev 300, "Synspunkt" 500 og en "kronik" 1200 ord. Debatindlæg returneres ikke.